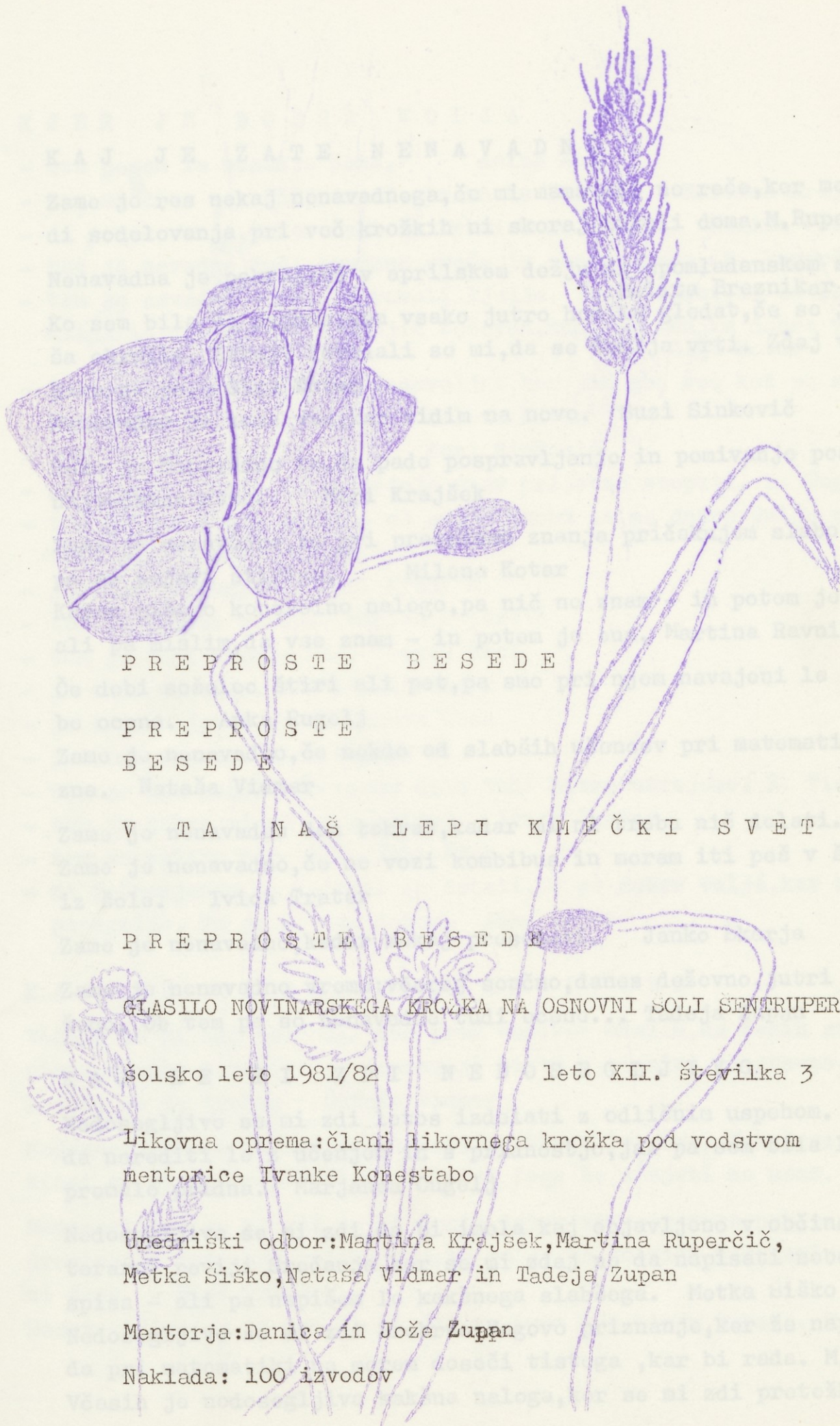

P R E P R O S T E B E S E D E

P R E P R O S T E
B E S E D E

V T A N A Š L E P I K M E Č K I S V E T

P R E P R O S T E B E S E D E

GLASILO NOVINARSKEGA KROŽKA NA OSNOVNI SOLI SENTERUPERT

šolsko leto 1981/82

leto XII. številka 3

Likovna oprema: člani likovnega krožka pod vodstvom
mentorice Ivanke Konestabo

Uredniški odbor: Martina Krajšek, Martina Ruperčič,
Metka Šiško, Nataša Vidmar in Tadeja Zupan

Mentorja: Danica in Jože Zupan

Naklada: 100 izvodov

K A J J E Z A T E N E N A V A D N O

Zame je res nekaj nenavadnega, če mi mama nič ne reče, ker me zaradi sodelovanja pri več krožkih ni skoraj nikoli doma. M. Ruperčič

Nenavadna je pokrajina v aprilskem dežju in spomladanskem soncu.

Melita Breznikar

Ko sem bila še majhna, sem vsako jutro hodila gledat, če se je hiša obrnila. Zakaj? Povedali so mi, da se Zemlja vrti. Zdaj vem, kako je to. Olga Kotar

Nenavadno je zame vse, kar vidim na novo. Suzi Sinkovič

Zame je nenavadno to, da pade pospravljanje in pomivanje posode največkrat name. Miri Krajšek

Zame je nenavadno, ko pri preizkusu znanja pričakujem slabo oceno, pa se pojavi štirica. Milena Kotar

Kadar pišemo kontrolno nalogo, pa nič ne znam - in potem je pet, ali pa mislim, da vse znam - in potem je ena. Martina Ravnikar

Če dobi sošolec štiri ali pet, pa smo pri njem navajeni le na slabše ocene. Anka Rugelj

Zame je nenavadno, če nekdo od slabših učencev pri matematiki vse zna. Nataša Vidmar

Zame je nenavaden dan takrat, kadar mi ni treba nič delati. B. Uhan

Zame je nenavadno, če ne vozi kombibus in moram iti peš v šolo in iz šole. Ivica Tratar

Zame je nenavadno, kadar nekaj preseneti. Janko Škarja

Zame je nenavadno vreme: včeraj sončno, danes deževno, jutri pa sneženo. Ob tem pa so nenavadne tudi ocene... Tadeja Zupan

K A J S E T I Z D I N E D O S E G L J I V O

Nedosegljivo se mi zdi letos izdelati z odličnim uspehom. To se da narediti le z učenjem in s pridnostjo, jaz pa sem bila letos premalo pridna. Marjanca Cugelj

Nedosegljivo se mi zdi, da bi imela kaj objavljeno v občinski literarni reviji Srečanja, ker se mi zdaj ne da napisati nobenega spisa - ali pa napišem le kakšnega slabšega. Metka Šiško

Nedosegljivo se mi zdi Srebrno Vegovo priznanje, ker že naprej vem, da pri matematiki ne morem doseči tistega, kar bi rada. M. Ruperčič
Včasih je nedosegljiva kakšna naloga, ker se mi zdi pretežka. Marjan

K J E R J E D O B R A V O L J A

- sta pešem in veselje doma. Anica Kos
- tam ni doma nevoščljivosti, strahu in žalosti. Martina Krajšek
- se penae smeje, veter voje in travica se ziblje. Melita Breznikar
- tam je navadno tudi ogromno sreče in ocean smeha. M. Ruperčič
- tam se navadno dobri in veseli ljudje. Tudi takrat, ko se zberejo mladi in debatirajo o svojih težavah, tudi ne manjka dobre volje. Olga Kotar
- je veselje doma, Tam so zadovoljni, ker jim gre vse kot po maslu in so veseli, Milena Kotar
- tam je vedno veselo. Suzi Sinčovič
- so veseli ljudje in je mednje prav prijetno stopiti. M. Cugelj
- tam še jaz neham misliti na svoje skrbi in se dobre volje nalezem tudi jaz. Tadeja Zupan
- je tudi lep uspeh. Miri Krajšek
- tam je zmerom veselo. Marjan Ruperčič
- tam je tudi vesela va. Boris Skol
- je tudi veselje. Martina Ravnikar
- je zadovoljstvo, smeh. Branka Uhan
- je tudi pesem. Anka Rugelj
- tam je vse veselo in vsako delo tudi hitro narejeno. N. Vidmar
- tam je dobra misel in veselje. Ivica Tratar
- tam se veliko naredi. Toni Krnc
- ni težnarjenja, saj starši in ostali, če so dobre volje, kar hitro popustijo. To je sveda dobro. Anka Grčar

K A J S E T I Z D I N E D O S E G L J I V O

Včasih se mi zdi nedosegljivo prav vse, ker mislim, da takih stvari nisem zmožna narediti, pa čeprav je tisto v resnici enostavno, samo lotiti se je treba. Nataša Vidmar

Nedosegljivo se mi zdi preplezati na Mount Everest. Izkušeni planinci so ga že preplezali, jaz pa si tega še sanjati ne upam. O. Kotar

Nedosegljivo se mi zdi, da bi imela dobro zdresiranega psa, saj je za dresiranje potrebno veliko vaj, to pa je na kmetiji nedosegljivo, ker ni časa. Miri Krajšek

Nedosegljivo se mi zdi, da bi šel na Luno, ker nimam rakete. T. Krnc

TA NAŠ LEPI KMEČKI SVET

POMAGAL SEM SUSITI SENO

Oče je pokosil okrog naše hiše. Vse seno sem moral raztlati, da se je lahko sušilo. Drugi dan, ko sem prišel iz šole, sem moral premešati seno in potem spet čez kakšni dve uri. Ko se je seno na pol posušilo, smo ga dali v kozolec. Čez kakšen dan smo ga zmetali v senik. Ko je oče pokosil še okrog stare hiše, sem moral tudi tisto seno večkrat premešati. Tudi tisto seno smo dali najprej v kozolec in nato v senik.

To je bila prva letošnja košnja. Ko pa bo druga, bom pa spet pomagal.

Marjan Ruperčič, 3. razred

Ko smo prišli na travnik, za nas še ni bilo dela, zato smo šli otroci za nekaj časa v gozd. Ko smo Marko, Marjan in jaz hodili po gozdu, je Marko zagledal pravega jurčka. Od veselja smo vsi tekli nazaj na travnik. Nato smo se s traktorjem odpeljali domov po nakladalko. Ko smo prišli domov, je Stane zapregel prikolico za traktor in šli smo nazaj na travnik. Ko je Stane pobiral z nakladalko seno, se je za njim kadilo. Ko je bila prikolica polna, smo šli domov. Gredeč smo se s senom obmetavali in se zarivali vanj. Ko smo prišli domov, smo morali iti na tla. Bilo je veselo.

Boris Skol, 2. razred

DOBILI SMO TELIČKA

Imamo že dokaj staro kravo, ki nam da vsako leto lepega telička. Tako smo pričakovali telička tudi letos. Ko sem hodila v hlev mami pomagat, sem vsak dan bolje videvala, da bo kmalu teliček. Mami pa je imela okrog tega tudi skrbi, zato je hodila v hlev gledat tudi poneči. Tudi jaz, ko je bilo vse že v največjem pričakovanju, dolgo v noč nisem mogla zaspiti. Premišljevala sem, kaj bo. Naslednji dan sem sestro vprašala, kaj misli, da bo. Jaz sem ji rekla, da bo teliček, a ona, da bo telička. Tako so minevale noči in dnevi. Preden sem odšla v šolo, sem na štedilniku že videla mleko in sem se spomnila na telička. Mamo sem vprašala, če je že teliček. Vsakokrat je bil odgovor: ne. Tudi ko sem prišla iz šole, sem odšla v hlev gledat, če je kaj novega, toda nisem ga zagledala.

Prišel pa je dan, ko sem bila zelo sitna in se mi je iz šole zelo mudilo. Odložila sem torbo in odšla v hlev. In glej! Zagledala

sem majhnega in ljubkega telička. Spomnila sem se, da sem sestri rekla, da bo teliček Mami sem rekla, naj mu bo ime Mújči. To ime se je obdržalo.

Miri Krajšek, 5. razred

KOKLJI STA DOBILI PTIČETA IN SE MOJE SODELOVANJE PRI TEM

Pri nas doma da mama vsako leto valit kokljam jajca, da imamo majhne picke. Letos pa je bilo takole:

Mama je že vnaprej računala, da bo takoj konec marca dala valit, če bo seveda kakšna koklja. Res sta skokljali dve. Mama je izbrala eno izmed njiju, ki se ji je seveda zdela boljša, za drugo pa je menila, da ji bo dala kasneje valit, če bo obsedela. In res ji je mama dala kasneje valit. Jaz pa sem morala vsak večer koklji vzeti z gnezda ter se ji dala vode in koruze ali pšenice.

Nekega večera sem jo spet nakrmila in odšla v hišo, ker sem mislila, da bosta šli sami nazaj, saj so bila vrata v svinjak odprta. Koklji sta zato valili v svinjaku, da ju ne bi požrla lisica, kar se je že večkrat zgodilo. Jaz sem v sobi hitela delati nalogo, saj je bilo že bolj pozno. V sobo je prišla mama. Nekaj sva se pogovarjali, pa me je vprašala, če sem dala koklji nazaj. Tedaj sem se šele spomnila in iz sobe sem kar zletela. V nobenem gnezdu ni bilo koklje. Mama je bila jezna, ker sta koklji valili že tretji teden, torej bi bila res vlika škoda, če ne bi koklji valili naprej. Eno sem našla v listnici, ko je sedela na nekem klopotcu, druge pa ni bilo nikjer. Preiskala sem vsa gnezda, koklje nikjer. Potem pa se mama spomni, da je šla morda v kurnico. In res sem jo tam našla. Bila sem obenem vesela in jezna, da sem toliko časa porabila zaradi nje. Bila pa sem toliko bolj vesela, ker če bi se jajca ohladila, bi jih poslušala nekaj dni. Po tednu dni sem veselo gledala majhne kepice, ki so bile že porasle z rumenim puhkom. Črnega picka pa ni bilo nobenega. Sedaj pa jih krmim in malo popazim, da nobenega ne vzame kragulj.

Anka Grčar, 5. razred

Spomladi ptice pojo
in se otroci igrajo
in ko na paši ogenj gori,
so pozabljene vse stvari.

In ko je mrak,
pastirček vleče kravo domov,
ker se boji strahov.

Janko Škarja, 6. razred

MOJ BRAT JE PREVZEL KMETIJO V HRIBIH

Naša kmetija je v hribovski vasi Ravne nad Šentrupertom. Oče in mati ne zmoreta več vsah del na kmetiji, zato sta se odločila, da bosta kmetijo prepisala na sina - mojega brata Darka, ker ima on največ veselja izmed vseh nas otrok za delo na kmetiji. Darko je bil ves iz sebe, ko je zvedel, da bo on dobil kmetijo. Nekega dne je očetu in mami dejal: "Z živino ne bomo zaslužili dovolj denarja, da bi do konca naredili hišo in kupili še kake stroje, kaj bi vidva svetovala, naj naredim?" Oče mu je odgovoril: "Zmogli bomo, da bomo do konca naredili hišo, saj ti bomo vsi pomagali." Drugi dan je Darko dejal, da bo delal kurjo farmo. Mama ni k temu nič rekla. Oče pa bi morda najraje rekel, da to ne bo dobro. Potem je naslednji dan Darko odšel v Trebnje, da bi poizvedel, če bo lahko delal kurjo farmo. Drugi dan so prišli strokovnjaki in so rekli, da jo bo lahko delal. Potem so zakoličili 50 metrov dolžine in 12 metrov širine. Darko je šel še po načrte. Dali so mu tudi posojilo. In sedaj ima Darko prostor, kjer bo stala kurja farma, že razrit. In tudi že veliko materiala. Oče in mama pa sta vesela, da sta prav uganila, da sta dala kmetijo Darku, saj sta se že bala, da bo naša hribovska kmetija ostala brez gospodarja.

Ivica Tratar, 5. razred

MOJ OČE KUHA OGLJE

Ko je bil moj oče še majhen, je hodil s svojim očetom v gozd. V gozdu je imel njegov oče kopo. Moj oče je očetu vedno pomagal. Zato zna tudi sam napraviti kopo. Oče pravi, da čeprav je pri tem zelo zelo veliko dela, rad to dela, ker tako pride tudi do denarja. Vsako leto napravi po tri do štiri kope. Kopo je žgal letos tudi na Brdu pri Kranju. Tam mu ni bilo treba veliko delati, ker so mu vedno pomagali vojaki. Sedaj pa je kopo zažgal tudi doma. Spi kar v baraki blizu kope, ker je treba ponoči večkrat vstati, ker začne iz kope goreti. Kopo, ki jo je sedaj zažgal, bo treba kmalu razštorati. Takrat, ko je treba kopo razštorati, je oče pravi črnc, ker se takrat zelo kadi. Ko bo ta kopa končana, pravi oče, da bo napravil drugo.

Ivica Tratar, 5. razred

K A K O L A H K O V A R Č U J E K M E T

Kmet lahko varčuje tako, da nekatera lažja dela, ki jih opravlja s strojem, opravi ročno in s tem prihrani gorivo. Anica Kos
Kmet lahko varčuje na več načinov. Če se mu kakšen stroj malo pokvari, naj ga da popraviti, čeprav ima dovolj denarja, da bi kupil novega. Ivica Tratar

Kmet lahko varčuje z zemljo. Včasih je bilo veliko polj neobdelanih, zdaj pa skrbno obdela vsak kos zemlje, da bo čimveč pridelal. Olga Kotar

Kmet lahko varčuje pri nafti. Ko kdaj dela na polju, pa kdo pride in ga zmoti, takrat lahko traktor ugasne. Včasih na to tudi pozabi. Nafta pa je zelo draga in povrh je še ne dobiš vedno in kolikor hočeš. Marjanca Cugelj

Najbolje je, da varčuje z nafto, saj je draga in še dobiti je ne more vedno. Ivanka Dimač

Kmet lahko varčuje z elektriko. Ko inaprižgan kakšen stroj, pa ga ni zraven. Ko mora kam hitro skočiti, pa pusti traktor prižgan. Anka Grčar

Kmet lahko varčuje tako, da sam opravlja dela, ki bi jih bilo treba drugim plačati. Jožko Brcar

Kmet bi lahko varčeval tako, da bi zasejal rodovitne parcele, saj marsikateri kos rodovitne zemlje pusti v pušči. Martina K.
Kmet lahko varčuje tako, da doma peče kruh in prihrani denar, lahko pa še gorivo, če bi se z avtom peljal v trgovino po kruh. Janko Škarja

Kmet lahko varčuje tako, da pametno in premišljeno prideluje tiste pridelke, za katere ve, da bodo dobro obrodili. Lahko varčuje tudi tako, da ne porabi toliko umetnih gnojil za tiste pridelke, ki jih lahko gnoji s hlevskim gnojem. Nataša Vidmar
Kmet ne more bogve kako varčevati. Če na primer manj pognoji zemljo, bo ta slabše obrodila; lahko pa varčuje poleti s stroji, tako da gre ročno grabit seno. Martina Ruperčič

Tisti kmet gotovo ne varčuje, ki s pšenico krmi živino, potem pa v trgovini kupuje kruh. Torej predlagam obratno. Polde Koščak
Kmet lahko varčuje tako, da ne rabi traktorja za vsako malenkost, saj gre pri tem veliko goriva, ki pa ga zdaj zelo primanjkuje. Milena Kotar

S P R E H O D

Hodin po gozdu. Nekako zamišljeno opazujem naravo okoli sebe. Z mano je še prijateljica, ki je nekoliko bolj vesela.

"Kaj je s teboj?" me vpraša. "Ali si stoje zaspala?"

"Ne, le nekoliko preveč tišine je tukaj," ji odgovorim.

"Menda nisi zato prišla sem, da bi molčali in gledali v tla? Ra- je se pogovarjajva."

"O čem neki?" ji bolj brezbrizno odgovorim.

"O kakšnih dogodivščinah. Ali nisi nič posebnega doživela?" me začudeno gleda prijateljica.

Ne da bi odgovorila na njeno vprašanje, nadaljuje: "Če si ti do- živela toliko zanimivega, mi kar pripoveduj."

Nekaj časa mi je pripovedovala o svojih dogodivščinah z bratom, potem pa sem jo prekinila: "Slišiš? Nič več ni tišine, oglasili so se že ptiči raznih vrst. Tole je bila kukavica, ali ne?" pravi in pokažem na bližnje drevo.

"Ti me sploh ne poslušáš! Pa toliko zanimivega ti imam poveda- ti," je užaljena prijateljica.

"Mi boš že jutri povedala, kar mi imaš. Pojdiva raje domov. Kmalu se bo že zmračilo," ji predlagam.

Ko prideva na rob gizda, se posloviva in vsaka steče po svoji poti do doma.

Doma sem še razmišljala o tem sprehodu in spoznala, da najbrž zaradi svoje zamišljenosti nisem in nisem hotela ali mogla po- slušati prijateljčinih dogodivščin.

Zelo rada se kar sama sprehajam po gozdu; takrat lahko v miru razmislim, si zbistrim glavo, uživam pa tudi, ko žvrgolijo ptički in šumijo gozdovi.

Nataša Vidmar, 7. razred

Večkrat gremo v bližnji gozd na popoldanski sprehod, da se na- užijemo malo gozdnega zraka in da se z nami sprehodi naš pes Muri. Zdaj je gozd poln zelenih barv in cvetic. Murija na zad- njem takem sprehodu vse to ni zanimalo. Našel je več lisičjih lukenj. Zagnal se je vanje in krpal zemljo, da je frcala vsena- okoli. Bil je ves črn od zemlje, a o lisici ni bilo neduha ne sluha. Ko smo to opazovali, smo se od srca nasmejali. Pes se je utradil, pripeli smo ga na vrvico in odšli domov.

Jernej Kotar, 3. razred

B E L V R T

Dona imamo spomladi velik bel vrt. To ni noben čudežni vrt, ampak čisto navaden vrt, zasajen z drevjem, ki spomladi belo cveti. Ta vrt je zelo velik in leži na hribčku, zato se že od daleč vidi kot velika bela kopica.

Hodim po vrtu in ga opazujem. Hodim od drevesa do drevesa in voham vonj po medu. Počutim se, kot bi jedla pravi med. Poslušam šumenje. To ni šumenje potoka, ampak brenčanje čebel, ki prehaja v šumenje. Tudi metulj se sprehaja med drevesi in ponosno kaže svojo belo barvo. Rože, ki jih tudi ne manjka, so posejane med drevjem in že dokaj visoko travo. Pridem do drevesa, ki je čisto belo. Mislila sem, da sem zašla v panj, kamor nosijo čebele med. Med drevesi letajo lastovke in sproti lovijo žuželke. Veselo se sprelotavajo in režejo v zrak s škarjastim repom. Koli mene je vse živo. Vse se giblje in spreminja. Vrt vidim prôd seboj v jeseni, ko ne bo več bel, ampak bo poln rdečih sočnih jabolk, ki jih tako rada jem.

Anka Rugelj, 7. razred

M U R I

Muri je naš pes. Je črne barve. Ker je privezan na verigo, se zelo razveseli, če ga odpnemo. Potem nori po vrtu in skače. Ko se nateka in vse pregleda, pride k meni. Oče zelo rad nagaja Muriju pri jedi. Oče vzame palico in se dela, kot bi hotel Muriju vzeti kost. Muri začne renčati in gristi palico, ki pa ni nič kriva. Oče "renči" in s tem draži Murija. Če pridem jaz takrat blizu, hočem to igro preprečiti, ampak to nič ne pomaga. Oče mu še z večjim užitkom nagaja.

Nekega dne je prišel k nam sosedov psiček Piki. Ker je Piki zelo majhen, ga imamo vsi zelo radi in smo ga božali. Temu pa je Muri nasprotoval in je začel lajati na Pikija. Ko se je čez nekaj časa Muriju jeza poglobila, je šel Piki k Muriju. Le-ta ga je napadel in začel gristi. Veliko manjši Piki je cvilil, zato smo ga hitro rešili iz Murijevega "objema", Muri pa je bil vesel, da je lahko z njim vsaj malo obračunal.

Anka Rugelj, 7. razred

M O J A S T A R A M A M A

Moja stara mama je letos dopolnila 76 let. Njeno otroštvo ni bilo lahko, ker je živela na kmetih in je preživela tudi obe vojni. V prvi vojni je šel njen oče k vojakom in ker je bila najstarejši otrok, je morala poprijeti za glavna dela, ker je bila njena mati bolehna. Potem je dobila bolezen tifus, a jo je prežive-la, kakor tudi drugo svetovno vojno. Imela je štiri otroke. Eden od teh je moj oče. Pri 70 letih je dobila bolezen sklerozā in so ji ostale noge hrome. Zato smo ji kupili voziček, da ni samo na postelji. Kadar je toplo, gre ven. Rada bere tudi knjige, ki jih ji prinašam iz knjižnice. Pomaga pa tudi pri kakšnih laž-jih delih, kjer lahko sedi. Jaz spim v njeni sobi in ji zvečer povem, kaj sem doživel čez dan. Rada posluša tudi domača glas-bo, a tudi Srebrnim krilom in drugim takim ansamblom prisluhne. Obiščejo jo tudi njeni otroci in takrat je zelo vesela. Pravi, da še samo zato živi, ker jo ima o radi. Nikoli ne govori, kdaj bo umrla. Zato jo včasih podražim, da bo doživela sto let. Ta-krat bi bil jaz star 36 let.

Z našo družino deli stara mama vse težave in tudi vesele tre-nutke. Nikoli negodrnja in zato jo inamo vsi radi.

Janko Škarja, 6. razred

P R I J E T N E U R I C E Z B R A T R A N C E M

V soboto so k nam prišli teta, stric in bratranec. Takoj ko so prišli, smo šli vsi otroci ven. Najprej smo se skrivali. Ko se nam ta igra ni zdela več zabavna, smo se šli loviti in nato si pripovedovali šale. To je bilo zabavno! Čez nekaj časa smo šli past krave. Kmalu smo se zatopili v igro pri vodi. Delali smo mlinčke. Krave so nam tisti čas ušle. Dolgo smo jih iskali in klicali. Nismo jih našli. Bratranec je rekel, da so morda doma. Vsi smo krenili na pot proti domu. In res. Krave so bile že celo uro v hlevu. Zdelo se nam je, da se smejejo in govore, da s smo butci. Teta je poklicala bratranca. Rekla je, da bodo šli domov. Bratranec bi rad ostal pri nas čez noč, da bi se naslednji dan še nekaj časa igral. Teta je popustila. Dolgo v noč nismo zaspali. Drugo jutro smo bili vsi zgodaj pokonci in spet je dan minil v prijetnih igrah.

Marjanca Cugelj, 5. razred

DROBNE ZANIMIVOSTI

Že v soboto so prišli sosedovi iz Zagorja, ki imajo blizu nas vikend in nekaj zemlje. Prišli so okopavat krompir. Imajo tudi dva otroka. V soboto sta morala malo pomagati, v nedeljo pa sta prišla k nam, da bi se igrali.

Deklici je ime Mateja in hodi v četrti razred. Ker še nima kolesa, je rekla, če se greva vozit z našim kolesom. Njen brat Borut in moj brat pa sta se igrala nekaj drugega. Z Matejo sva se vozili s kolesom in se pogovarjali. Rekla sem: "Pojdimo se igrat še kaj drugega." Tudi ona je bila zato. Imeli sva star štedilnik in posodice. Nekaj časa sva se igrali kuhinjo, potem pa smo se vsi skupaj šli igrat z žogo. Začelo je deževati. Morali smo pod streho. Kmalu sta morala domov, midva z bratom pa sva šla na kosilo. Po kosilu pa sta prišli dve teti iz Brezovice. S sabo sta pripeljali svoje otroke - dva dečka in ena deklica. Tudi smo se igrali. Potem pa je prišla še sosedica z dojenčkom. Tudi z njim smo se igrali.

Zame je bila ta nedelja zelo lepa. V našem zaselku razen mojega brata in nene ni otrok, zato si lahko le malokdaj privoščim toliko igre, kot sem si je to nedeljo.

Suzi Sinkovič, 5. razred

V četrtek se je iz Švice za stalno vrnila v domovino sosedica, ki ima v naši vasi vikend. Drugače je doma v Zagrebu. Zanimalo me je, kako se je počutila in kje je bolje: v Švici ali doma. Zanimalo me je, kakšno delo je tam opravljala in kolikšen delovni čas je imela. Pripovedovala mi je: "V Švico sem šla pred letom dni. Stanovanje in službo mi je poskrbela sestra, ki živi v Švici. Zaposlila sem se v trgovini, moj delovni čas pa je bil dolg deset ur." Vprašala sem jo, kako dolgo se je učila nemščine. "Jezik mi sploh ni delal težav, učila sem se iz slovarja, malo pa mi je pomagala tudi sestra. "Zanimalo me je, kaj je delala v prostem času. "Velikokrat sem šla k ženam (te gojijo vrtnine in ko dozori, jih prodajajo na trgu), da sem jim pomagala na vrtu. Včasih pa sva šli s prijateljico ali pa s sestro po mestu, da sem spoznava la njegove zanimivosti." Povedala mi je še znani pregovor: "Povsod je lepo, a doma je najlepše." Lahko ji verjamem, saj se je zato tudi vrnila.

Martina Krajšek, 7. razred

V soboto smo šli nabirat šmarnice v Križen vrh. Ko smo prispeli v gozd, sem takoj zagledal kup šmarnic, ki so bingljale od stebelc. Mami in ati sta me gledala, kako z veseljem nabiram dišeče šmarnice. Vse sem pobral in nato smo šli po gozdu. Ko sem zagledal kupček šmarnic, sem hitro stekel tja, a so bili samo listi. Ati je rekel, naj se malo odpočijemo in vsi smo sedli na listje. Zaslišal sem kukavico, drevje je lepo šumelo in skozi veje so prodirali sončni žarki. Ko smo se peljali domov, sem rekel, da je lepo, če gremo vsi skupaj na sprehod v naravo.

Janko Ziherl, 3. razred

Moje najljubše opravilo so igre. Zelo rad brcam žogo, igram šah, domine in še in še. Če bi delal samo to, bi mi bilo verjetno dolgočas. Pri hiši imamo razne domače živali. Zanje rad skrbim. Zjutraj, ko vstanem, jim navadno dam zajtrk. Kokošim dam žita, muckom pa mleko in kruh. Včasih se spomnim tudi na psa. Opoldne so mucki zopet na moji skrbi. To zame ni težko delo, ker jih rad gledam in božam, zato spada ta skrb med moja najljubša opravila.

Janez Kotar, 3. razred

Domapomagam mami, očetu in stari mami. Najraje pa pomagam stricu Franciju, ki pride iz Nemčije in gradi hišo.

Stric Franci se je odločil, da bo zgradil hišo poleg naše. Ko sem to slišal, sem bil vesel. Ko so prišli zidarji, sem jim začel pomagati. Zidarjev nisen poznal, a smo se kmalu spoznali. Velikokrat me kaj prosijo. Jaz jim z veseljem ustrežem.

Marjan Ruperčič, 3. razred

Zelo rad prislušam radio. Najraje ga takrat, ko je Pionirski tednik, kadar je zabavno glasbena oddaja in ko povedo kaj smešnega. Takrat se zelo smejem. Ne poslušam vsega, kar nam predvajajo. Neke soboto, ko sem poslušal Pionirski tednik, so objavili tudi moj prispevek. Tega sem se zelo razveselil.

Janez Kotar, 3. razred

Šli smo na izlet v Kumrovec. Videli smo Titovo rojstno hišo in spomenik. Iz Kumrovca smo tudi pisali domov razglednice. V domu mladine smo si ogledali film o Titu. Od tam smo se peljali v Stubico, kjer smo videli spomenik Matiju Gubcu. Ko smo se vračali, smo bili veseli in smo peli. Bil sem utrujen, a prvega izleta v Kumrovec ne bom pozabil.

Marjan Ruperčič, 3. razred

N A Š A A K T I V N O S T

Na naši šoli so pionirski sestanki ob sredah. Vodi jih tovarišica Marjana Ogrina, mentorica pionirske organizacije. Na teh sestankih smo zbrani predsedniki in tajniki razrednih skupnosti od petega do osmega razreda. Najprej napišemo točke, po katerih bo potekal sestanek. Eni od točk poročava s sošolko tudi o dogajanju doma in po svetu. Na sestanke prinašam tudi aktualnosti, izrezane iz časopisa. Na sestankih dobimo obvestila, kdaj smo dežurni, zvemo pa tudi za naloge z raznih natečajev. Naslednji dan vsa obvestila s sošolko poveva sošolcem, še bolj natančno pa se o vsem pogovorimo pri razrednih urah.

Miri Krajšek, 5. razred

Sodelovali sva na sestanku vaškega odbora SZDL, ki zajema tri vasi: Brinje, Drago in Šentrupert. Na sestanku so se dogovarjali, kako bi čimbolj koristno porabili tisti denar od samoprispevka, ki ga lahko vsak vaški odbor porabi za svoje potrebe. Na koncu so sklenili, da bi bilo treba urediti predvsem razsvetljavo, kanalizacijo, postaviti prometne znake, urediti smetišče in pokopališče, nekaj denarja naj bi še šlo za potrebe telefona in še za nekatere stvari, ki najbolj tarejo krajanje.

Metka Šiško in Tadeja Zupan, 7. razred

V naši občini so bile vojaške vaje "Sava 82". To naj bi bila ena izmed največjih vaj v Jugoslaviji. Možje so odšli na svoja zbirna mesta, kmečke žene so ostale doma ali pa so delale v kakšni komisiji. Zaposlene žene so odšle v svoje delovne organizacije. Moj oče je bil pri civilni zaščiti, mama pa je odšla v službo. V soboto je bila "ranjenka", v nedeljo pa je delala na svojem delovnem mestu. Mama je igrala ranjenko, brat oja je bil pravi ranjenec. Sodeloval je pri kurirski četi. Na poti v šolo mu je spodrsnilo in je padel. V šoli mu je tovarišica inobilizirala roko, oče pa ga je peljal v bolnišnico. Tam so mu pregledali roko in ugotovili, da ima zlomljeno. Mavec je dobil kar za mesec dni. Na srečo pa si je zlomil levo roko. Toda s svojim kurirskim delom ni prenehal. Tudi jaz sem sodelovala pri kurirski četi in pri kulturniški skupini. Ob koncu vojaških vaj pa je bil miting. Slabo vreme pa nam je preprečilo, da bi videli letalski koncert, kar bi bilo prav gotovo naše največje doživetje.

Melita Breznikar, 7. razred

ZAKAJ IMAM RAD MATEMATIKO

Matematiko imam skoraj od vseh predmetov najraje. Z matematiko se včasih popoldne kratkočasim. Kadar je ne razumem, mi postane za kratek čas zoprna. Anica Kos

Rada imam zato, ker se mi za ta predmet ni treba veliko učiti, toda kljub temu lahko dobim dobro oceno. Martina Ruperčič

Rada odkrivam skrivnosti enačb in geometrije. Olga Kotar

Matematika imam rada zato, ker včasih pride prijetna snov, da bi imela raje še eno uro matematike namesto srbohrvaščine ali katerega drugega predmeta. Marjanca Cugelj

Matematiko imam rada, ker mi še kar gre pa tudi razumem jo dobro in domačo nalogo takoj naredim. Pa tudi preizkusi znanja mi še kar dobro uspejo. Milena Kotar

Imam jo rada, ker vem, da mi bo še koristila. Suzi Sinkovič

Rad imam matematiko zato, ker je to zelo lahak predmet. Boris Skol

Matematiko imam rad, ker dobivam skoraj same petice. Jernej Kotar

Matematiko imam rad zato, ker so lahki računi. Janež Kotar

Matematika se mi zdi razmeroma lahek predmet. Branka Uhan

Matematiko imam rada zato, ker se včasih rada poigram s številkami, včasih pa mi je matematika tudi odvratna, posebno takrat, ko pišemo kontrolno nalogo. Nataša Vidmar

Imam jo zato rada, ker se naučim računati na več načinov. To me tudi najbolj zanima, čeprav sem bolj slaba pri matematiki. Ivica Tratar

Matematiko imam rad, ker imamo dobro tovarišico in ker mi gre matematika še kar dobro. Janko Škarja

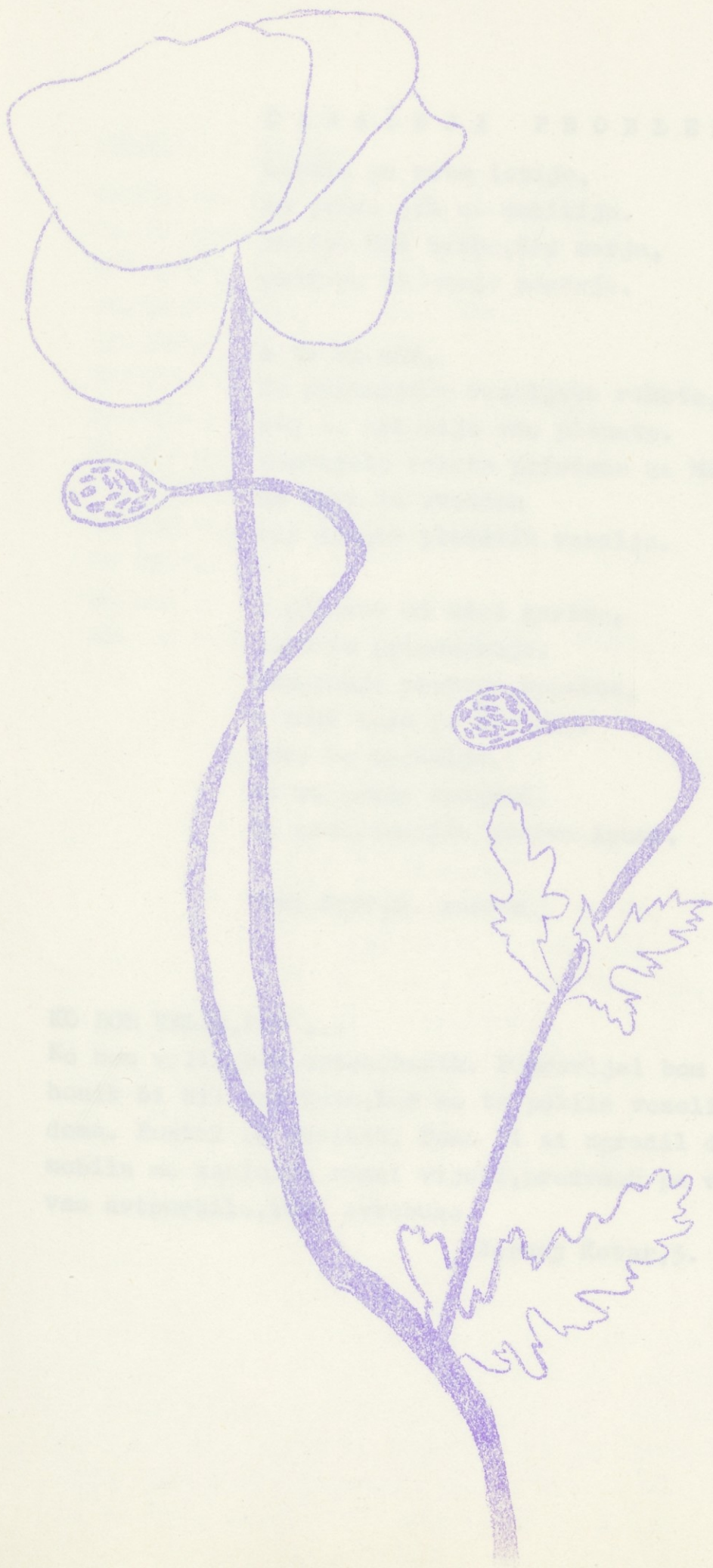
O B D N E V U M L A D O S T I

Med mladinci, ki smo šli iz trebanjske občine na proslavo ob dnevu mladosti v Beograd, sem bila tudi jaz. S sošolko Olgo sva bili prijetno presenečeni, ko sva zvedeli.

Ko smo prišli v Beograd, smo šli najprej k Hiši cvetja. Hodili smo po cesti navzgor. Koliko ljudi je že čakalo, da se pokloni tovarišu Titu! Park okoli nas je bil prekrasen. Pod visokimi smrekami so se šopirili pavi, slišalo se je njihovo kričanje in petje ptic. Vstopili smo. Sredi tišine in pisanega cvetja je ležal grob našega junaka in očeta - Tita. Skozi tišino se je slišal tihi jok ljudi. Spet smo zunaj - vsak s svojimi mislimi. Odpeljali smo se v pobrateno občino Obrenovac. Všeč mi je bil kulturni program, na katerem je folklorna skupina prikazala njihove plese in tudi igre drugih pokrajin. Spet smo se peljali v Beograd, kjer smo na stadionu pričakali štafeto mladosti. Vendar zaradi uhožice nismo veliko videli. Vedeli smo le to, da je lepo in da natribuni ni več našega dragega Tita.

Ko smo se vračali, mi je v srcu igralo. To, da sem bila v Beogradu, je bilo zame veliko doživetje. Nikoli si nisem tega mislila. Zdaj pa sem ponosna, da sem bila med tistimi, ki so se poklonili maršalu Titu, tudi jaz.

Majda Podlogar, 8. razred

D A N A Š N J I P R O B L E M I

Letala po nebu letijo,
da ptice jih ne dohitijo.
Letijo čez hribe, čez morja,
puščave in mnoga pogorja.

A to ni nič,
če primerjamo vesoljske rakete,
saj te obletijo vse planete.
Vesoljska raketa pristane na Marsu,
na Luni in zvezdah
ter drugih planetih vesolja.

A poletov ni brez goriva,
tega pa primanjkuje.
Zmanjkuje premoga, bencina,
a tudi lesa je že malo.
Zato bo najbolje,
da se nekdo opogumi
in novo, cenejše gorivo izumi.

Toni Krnc, 6. razred

KO BOM VELIK, BOM ...

Ko bom velik, bom avtomehanik. Popravljaj bom avtomobile. Avtomehanik bi bil rad zato, ker me ta poklic veseli. Avtomobile bi popravljaj doma. Postal bi obrtnik. Doma bi si zgradil delavnico. Pri avtomobilu me zanimajo razni vijaki, predvsem pa vožnja. Rad bi znal voziti vse avtomobile, tudi avtobuse.

Jernej Kotar, 3. razred

VSAKDANJA ZGODBA

Če kaj pozabim,
že je ogenj v strehi.
Ali morda
odrasli ničesar ne pozabijo,
se nikdar ne zmotijo?
Velikokrat nas ne razumejo,
pravijo,
da smo mi vsega krivi.
Res jih večkrat ne ubogamo
in jih tudi vedno ne razumemo.
Če zgodba taka je,
no, saj je:
vse od kraja se začne... Metka Šiško, 7. razred

Č E

Če niman dela nič,
tako mi ga kdo da;
če se mi delati ne da,
sem že okrogana.
Če pa se soncu nič ne da,
so tega krivi oblaki, dež!
Če pa sonce žari od veselja,
če mi je prevroče,
je za to krivo samo.
Prav mu je!
Če mu je ?!

Metka Šiško, 7. razred

NED POTJO IZ SOLE

Ko smo šli iz šole Maja, Marjan, Jernej in jaz, je Marjan nagajal Maji. Pakrat je bila Maja jezna nanj in ga je udarila. Marjan ji je še znoraj nagajal. Ko ga je Maja še enkrat udarila, je je Marjan porinil na tla. Maja je vstala in šla naprej. A Marjan ji je še znoraj nagajal. Maja mu je še eno prinesla. Takrat pa sem rekel Marjanu, naj ji ne nagaja, a ni nič pomagalo. Ko sem mu po jez hotel še lahko prinesati, pa je ubežal domov. Zdi se mi smešno, da je Maja znoraj bolj srečna, kot je Marjan. Jaz, Metka, 3. razred

U Ž A L J E N A

So stvari, ki nikomur niso všeč. Prepričana sem, da se nisem zmotila. Namreč, gre za nezaželene priimke.

Jaz imam na račun svoje suhe postave mnogo, premnogo priimkov. Tudi nasprotnih, na primer: Pehta. Zanja vemo, da je bila krepka ženska, še predebela za svojo velikost in starost. Čudno! Jaz pa sem tako zelo suha! In prav zaradi tega mi dajejo priimke. Tako so me že večkrat razžalili. Predvsem fantje so v tem nepopustljivi. Namesto da bi me pozdravil kakšen tip z: "Zdravo, Tadeja!" - mi reče: "Hej, kost!" Ali pa vesela pridem v družbo, pa takoj izgubim dobro voljo, ko zaslišim: "O, glejte, suha lutka!" In pred kratkim sva se z nekim fantom (imenujmo ga kar X) sprla, na koncu pa sva bila že pošteno slabe volje. V jezi mi je X rekel: "Hej, kost, če še eno rečeš, te premlatim!" V nekakšni omotici jeze, srda in maščevanja nisem slišala več kot: Hej, kost... rečeš... premlatim! Te besede so se mi v mislih ponavljale, na koncu pa sta mi po glavi tolkli le dve besedi: Hej, kost, hej, kost, hej, kost! Kar bobnelo mi je po glavi in nazadnje mi je vse skupaj prekipelo in tistemu X sem zavpila: "Tiho, ti... ti... ti... špeh!" ter odšla...

Kasneje sem premišljevala o tem dogodku. Tisti fant me je pošteno razžalil. Morda pa sem ga tudi jaz... Prav gotovo... Potem pa sem v dvomih: "Sicer pa, on mi je prvi rekel - " in že v naslednjem hipu: "Ne! Oba sva bila kriva in konec!"...

Za tak dogodek ne bi želela, da bi se ponovil. Ta dan sem spoznala obe "plati" priimkov. In tisti dan sem iz svojega besednega zaklada "prečrtala" te grde, žaljive in nezaželene priimke. Želim, da bi to storili tudi VI!

Tadeja Zupan, 7. razred

MED POTJO IZ ŠOLE

Ko smo šli iz šole Maja, Marjan, Jernej in jaz, je Marjan nagajal Maji. Takrat je bila Maja jezna nanj in ga je udarila. Marjan ji je še zmeraj nagajal. Ko ga je Maja še enkrat udarila, jo je Marjan porinil na tla. Maja je vstala in šla naprej. A Marjan ji je še zmeraj nagajal. Maja mu je še eno primazala. Takrat pa sem rekel Marjanu, naj ji ne nagaja, a ni nič pomagalo. Ko sem mu pa jaz hotel eno lahko primazati, pa je zbežal domov. Zdi se mi smešno, da je Maja skoraj bolj močna, kot je Marjan. Janez Kotar, 3. razred

M O J N A K I T

No, verjetno bi prav debelo gledali in odprli usta, če bi vam rekla: "Imam štiri briljantne prstane, tri verižice iz čistega zlata..." Ne, ne! Vse bom povedala po resnici. Mislim, da sem imela za prvi nakit prstanček, ki pa sem ga v postelji izgubila. Res škoda. Ko sem bila stara približno osem let, sem dobila lepo srebrno verižico z majhnim cvetom. Neštetokrat se je strgala. Zdaj je že lep čas ne nosim. Potem so še tu razne denarnice z jermenčki. Tega skoraj ne štejem k nakitu. In spet je "v moje varstvo" prišla za Novo leto verižica. Čisto "extra" tip, vam rečem. Toda zdaj že lep čas čaka, da jo odpeljemo k zlatarju. Strgal se je slonček - obesek iz slonove kosti. Upajmo, da bo verižica kmalu popravljena, saj sem jo zelo rada nosila. Za svoj enajsti rojstni dan pa sem spet dobila srebrno verižico z obeskom T. Pred dnevi pa sem dobila nov obesek - bel srček z dvema zelenima listkoma in vejicama. In potem je tu še moja iznajdba: usnjen trak in na njem lesena kroglica. To nosim kot zapestnico. No, morda sem kaj pozabila, sicer pa sem verjetno naštel vse "naj". Poleti bom naredila inventuro in štetje med mojim nakitom, zaenkrat pa morate biti zadovoljni s temi podatki.

Tadeja Zupan, 7. razred

SEMIŠKA OHCET V ŠENTRUPERTU

V Šentrupert sta prišli folklorna skupina iz Semiča in skupina tamburašev iz Adlešičev. Peli so, igrali in plesali. Najprej so na tamburice zaigrali nekaj pesni. Potem pa so prikazovali Semiško ohcet, ki je potekala takole: dva fanta sta postavila na pot zapreko - šrango, da ženin z nevesto in svatje niso mogli naprej. Fanta sta zahtevala od ženina dva para volov, če hoče dobiti nevesto za ženo. Ženin jimaje dal denar in odšli so na ženinov dom. Čakale so jih polne mize jedače in pijače. Bili so veseli, peli so in plesali.

Želim, da bi bila v Šentrupertu še kakšna taka prireditve.

Marjan Ruperčič, 3. razred

K A J B I S E N E J E Z I L

Včasih me v šoli kaj tako razjezi, da se tudi stepem. Tudi v kakšnega starejšega dečka se zapodim, a ko dobim nekaj krepkih, se kmalu spametujem, ker vem, da iz te moke ne bo kruha.

Včasih me pa tudi kaj doma razjezi. Tudi sestra, ki bi se rada vozila s kolesom, pa se še ne zna, me razjezi. Ni zadovoljna, da bi jo jaz vozil. Zato jo moram držati in jo riniti, da se ona sama lepo pelje. Nekaj časa že potrpi, ko pa me začne boleti roka, je ne vozim več, zato pa ona vpije kot sirena. A ker je moja sestra, ji prizanesem s tepežem, saj je manjša od mene. Jezi me pa le.

Janko Škarja, 6. razred

K D O B I S E N E J E Z I L

Kdo bi se nejezil, če se pozno zbudi in potem zamudi pouk! V šoli ga okregajo in dobi neopravičeno uro, doma pa je povrhu še tepen. Potem pa se izgovarja, da je tega kriva ura, ki ni hotela zvoniti, v resnici pa je ni navil. Tisti jezni sem seveda jaz, ker se mi to z uro večkrat zgodi.

Jožko Brcar, 6. razred

Z E M L J A

Zemlja,

kje si zdaj?

Zakaj spremenjaš se v beton?

Kje so travniki, gozdovi,

gore, reke in morje?

Zakaj prički drobni

žalostno o tebi žvrgole?

Martina Ravnikar, 5. razred

K D O J E V A Ž I Č

Oh, važič! Grozno. Važič je človek, ki se "nosi" tako vzravnano, da je groza. Melita Breznikar

Zame je važič tisti, ki se hvali, da vse zna, ko pa ga kdo vpraša, naj mu pove ali pa pokaže, kaj zna, je pa tudi tiho. M. Krajšek

Zame je važič tisti, ki se baha, da nekaj zna, v resnici pa je to le borna domišljija. Anica Kos

Važič je tisti, ki misli, da je v vseh stvareh NAJ, toda nazadnje se spozna, da je navadna ničla. Martina Ruperčič

Važič je tisti, ki se važi z domačo nalogo, ko pa jo pregledamo, ima vse narobe. Milena Kotar

Važič je tisti, ki se z vsakim uspehom hvali ali pa celo z neuspehom. Marjanca Gugelj

Važič je tisti, ki se hvali. Matjjan Ruperčič

To je tisti, ki te sploh ne pogleda in gre zelo važno mimo tebe.
Suzi Sinkovič

Važič se hvali, kaj zna, potem pa se pri kontrolni nalogi izkaže, koliko ima v sebi pometi. Miri Krajšek

Važič je tisti, ki nosi zelo ozke hlače. Boris Skol

Važič je tisti, ki se hvali, kako dobro igra nogomet, se oblači čisto po svoji volji, imaposebne navade - ena izmed teh je, da se ne uči. Anka Rugelj

Važič je tisti, ki ves teden pripoveduje o petici, ki jo je dobil v šoli pri matematiki. Nataša Vidmar

Važič je tisti, ki misli, da nekaj predstavlja, v resnici pa ni nič.
Branka Uhan

Važič je tisti, ki se z vsako stvarjo hvali. Toni Krnc

Važič je tisti, ki se samo hvali, v resnici se pa še listja boji, ko zašumi. Janko Škarja

To je TISTI ali TISTA (ali TISTO), ki misli, da je najmanj predsednik ZDA ali pa kar celoga sveta in se samo važno važi, kako bi se še bolj važil. Tadeja Zupan

ŠE ENKRAT PO ŠOLSKO - TIK PRED POČITNICAMI

Škrp, škrp, trk, ššš... Uf, uf, končno sem tukaj pri vas. Komaj sem se jih otresla. A koga? Fantov, ne! Zija za tabo in vpraša, koliko je ura. To bi ga človek treščil. Joj, zašla sem. Naj se vam predstavim: sem učenka 8. razreda osnovne šole. Samo še malo - pa ne bom več. "Adijo, pa zdrava ostani," bom rekla, ampak vse pa le ne bo tako preprosto. Mislim reči, v usmerjenem izobraževanju. Tam se bo treba učiti, uf, ne govorimo o tem, me že mraz stresa, če pomislim na to. No, spet sem zašla.

Velika sem, hm, koliko, sto petin... ne, pozabila sem. Pa saj ni važno, glavno je, da sem velika. Mama mi je rekla, da bom zvezde otepala. Koliko tehtam, pa bolje, da ne povem, malo preveč kilogramov imam, a kaj za to. Ko pa tako rada jem!

Kako pa je kaj z učenjem? No, tako slabo pa spet ni. Bo že šlo. In kateri predmet imam najraje? Nemščino, slovenščino, kemijo - ne morem se odločiti. Knjige pa so moja poslastica. Najraje berem knjige Julesa Vernea in naj vam prišepnem še to, da sem zadnjič našla kriminalni roman Agathe Christie. Ko sem ga prebrala, sem bila vsa nora na pisateljico.

Joj, mama me kliče, ne že pogreša. Posloviti se je treba. Rada bi še kaj povedala, a kaj, ko ne morem. Pa adijo!

Olga Kotar, 8. razred

J U N I J A 1 9 8 2

Kdo bi se ne jezil,
ko sonce zjutraj zgolj vstaja,
še dve uri rad bi spal,
a časa za spanje pa več neostaja.

Kdo bi se ne jezil,
če v šoli bi slabo oceno dobil,
če te težijo domače naloge
in druge, še hujše nadloge.

Pa saj se bom le še malo jezil,
saj čas tudi podnevi hiti
in še malo pa bom zaspil:
"Hura v počitniške dni!"

Toni Krnc, 6. razred

KADAR MI UIDEJO MISLI NA POČITNICE

- se spomnim natiste lepe kraje, kjer sem doslej preživela najlepše dneve počitnic, in na prijateljice in prijatelje, s katerimi smo skupaj preživeli počitniške dni. Martina Krajšek

- bi najraje ker pozabila na učenje in se preselila v svet počitnic. Zakaj pa ne, če je pa takrat najlepše! Anica Kos

- najprej pomislim na lanske in se zamislim, kakšne bodo letošnje.
Nataša Vidmar

- pomislim na poletni sončni zahod, toplo sonce in na morje. Olga

- se spomnim, kako sem na morju veselo in sproščeno čofotala v vodi in se učila plavati. Osvojila sem tudi dva delfinčka. Milena K.

- pozabim na šolske ksrbi. Miri Krajšek

- pomislim, koliko časa bo še trajal pouk. Suzi Sinkovič

- se vedno spomnim na igro, na rastline in na živali. Marjanca C.

Kadar mi uidejo misli na počitnice, se mi zdi, da mi gre v šoli zelo slabo in da ne bom zadovoljna z uspehom, čeprav je v resnici dober. Pomislim tudi na osmi razred in seveda na usmerjeno izobraževanje. Melita Breznikar

Kadar mi uidejo misli na počitnice... vedno pomislim na morje, posebno pa še takrat, kadar kaj delam in mi je vroče, takrat pomislim, kako bom plavalala v mlačni, modri vodi. Ivica Tratar

Kadar pomislim na počitnice, se spomnim raznih vragolij, ki sem jih počenjal med lanskimi počitnicami. Janko Škarja

Kadar mi uidejo misli na počitnice, se še veselim kopanja in toplega sonca, pa tudi na dišečo travo pomislim, saj jo bom grabila na travniku. Anka Rugelj

- se začnejo moje sanje. Toda do konca šolskega leta je še nekaj šolskih dni. Tadeja Zupan

- ne morem več pisati nalog in si zamišljam, kako bi bilo na morju.
Metka Šiško

- najprej pomislim na delo, ki ga bom morala takrat opravljati. Če po pravici povem, se počitnic sploh ne veselim. Martina Ruperčič

Kadar mi uidejo misli na počitnice, pomislim na kaj drugega kot na šolo. Marjan Ruperčič

Kadar mi uidejo misli na počitnice, mislim na razne igre pa tudi na lumparije. Boris Skol

H U R A Z A P O Č I T N I C E ! H U R A A A !